

4

S točili se k severu a jeli několik hodin, z nichž většinu Hugi strávil vzpomínkami na úspěchy u žen svého druhu. Holger ho poslouchal na půl ucha a předstíral respekt, který by byl jistě na místě, kdyby jen polovina z těch historek byla pravdivá. Jinak byl pohroužen do vlastních myšlenek.

Když vystoupali do vyšších poloh, les prořídil, viděli sluncem zalité louky plné květin, šedé balvany porostlé lišejníkem, roztroušené mezi skupinkami stromů, tu a tam výhled na hory halící se do purpurové dálky. Byly tady spousty potůčků, které se třpytily a uháněly do údolí; v místech, kde padaly ze strmých srázů, se vytvářela duha. Léтали tady ledňáčky jako drobné modré blesky, vysoko nad hlavami se jim vznášeli jestřábi a orlí, z rákosí kolem mokřiny se s křikem zvedlo hejno divokých husí, zahlédli i králíky, jeleny a párek medvědů. Mraky táhly své stíny přes nerovnou zem hrající všemi barvami a Holgerovi do tváře zadul chladný vítr. Zjistil, že se mu ten výlet líbí. Dokonce i brnění, které ho nejdřív tížilo, se najednou stalo jeho součástí. A tyto kraje mu něčím vzdáleně připomínaly domov, jako by je už kdysi dávno znal.

Snažil se rozpomenout. Nebylo to v Alpách nebo ve vysokých *saetere* v Norsku nebo v horských údolích kolem Rainieru? Ne,

tohle byla víc než podobnost. Téměř stejná hraniční území Farizie znal. Ale ten obraz se mu nevybavil, a tak to vzdal jako další *déjà vu*.

Jestliže ho ten přechod naučil nový jazyk, pak mohl klidně sehrát s jeho mozkiem i jiné kousky. Na okamžik se ho zmocnila bláznivá myšlenka, že jeho mysl byla možná přemístěna do cizího těla. Pohlédl dolů na své velké šlachovité ruce a potom nahmatal důvěrně známý důlek na kořeni nosu, připomínku toho velkého dne, kdy pomáhal rozdrtit Polytech 36 ku 24. Ne, byl to pořád on. A mimochodem by dost nutně potřeboval oholit.

Slunce už stálo nízko, když přešli poslední louku a zastavili pod stromy na břehu jezera. Purpur zrcadlící se na jeho hladině vytvářel ohnivou plochu míle širokou; hejno divokých husí šustilo v rákosí. „Tady můžeme počkat,“ řekl Hugi. Sklouzl na zem a třel si hýždě. „Uf,“ ušklíbl se, „má ubohá stará zadnice!“

Holger taky sesedl z koně a ucítil podobné následky jízdy. Krotkého Papillona nebylo třeba uvazovat; upevnil uzdu kroužkem a hřebec se začal spokojeně pást. „Asi už brzo dorazí,“ zabručel Hugi. „Někde tady má své hnízdo. Ale zatímco budeme čekat, mládenče, můžeme se trochu osvěžit.“

Holger pochopil jeho narážku a otevřel pivo. „Pořád jsi mi neřekl, kdo to vlastně je.“

„Je to Alianora, labutí panna.“ Pivo zabublalo skřítkovi v krku. „Létá lesem sem a tam a někdy dokonce i do Středosvěta, a obyvatelé lesa jí vyprávějí své klevety. Naše drahá přítelkyně! Ách! Stará matka Gerda je možná čarodějnice, ale v pivu se jí nikdo nevyrovná!“

Papillon zaržál. Holger se otočil a spatřil dlouhý žlutý tečkovaný stín plížící se k jezeru. Leopard! Než si to uvědomil, vytasil meč a zvedl ho nad hlavu.

„Ne, ne, zadrž,“ Hugi se snažil chytit jeho ruku, ale nemohl na ni dosáhnout a spokojil se s jeho nohama. „Přichází v míru. Nebude útočit, pokud ty neublížíš labutí panně.“